

ŐSZEL

PÁRATLAN OLDAL - LXII. évfolyam, 43. szám, 2018. október 26.

Sétálva Budapest utcáin a szép októberben megfogalmaztam magamban egy levelet.

Főpolgármester Úr!

Feltételezem, hogy otthona tiszta. S ha a szemetese tele van, szól valamelyik háztartásában élőknek, segítőknek, vagy figyelmezteti saját magát: ki kellene vinni a szemetet. Felveszi valaki a szemeteszákot, kiviszi. Aztán visszajön, kezében ugyanaz a zsák. Merthogy nincs hova dobni, minden kuka tele, sőt. Bosszankodik?

Komótosan lépked szeretetett városában. A külföldi vendégeknek nemsokára be kell mutatni a gyönyörű Budapestet. Elégedetten állapítja meg: az „emberi hulladék” eltűnt. (Átfut közben gondolataiban, vajon hol vannak. Elhessegeti magától a problémát, s nem akar arra a jelentésre gondolni, amit a hideg beálltával meg fog kapni: a számokat a fagyhalál áldozatairól.)

De nocsak! Tele kukákat lát mindenütt, túlcsoorduló utcai szemeteseket. Bemegy a hivatalba: panaszok várják bizonyos rágcslók elszaporodása miatt. (Újra kellene olvasnia Camus regényét.)

Nem gondolja, hogy ez rémesen kellemetlen? Maga újra főpolgármester akar lenni: hogyan kérheti egy elkoszoródott város vezetőjeként a bizalmat? Vagy újdonsággal leptem meg?

Sétáljon, nézelődjön. És fontolgasson.